

Forfatter: Bang, Herman

Titel: PERNILLE

Citation: Bang, Herman: "PERNILLE", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang02val-shoot-workid55760/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

PERNILLE

— Men saa skynd Dem dog, Jomfru Olsen, siger hun, medens hun staar og tripper i Pernilles smaa, spænde-besatte Sko. Klokken er over ni — —

Hvor hun dog glædede sig umaadelig til det Karneval. Hun havde jo aldrig været til Karneval før, ja det vil sige nok til Maskerade: hjemme paa Egnen havde Præstens jo en Gang haft Kostumebal, og hun havde været Pierrette, og Godsforvalteren havde friet til hende under en Mazurka; han var Lansknægt fra Wallensteins Tid og havde en stor Knebelsbart for at skjule sit Hareskaar; men det var slet ingenting, de kendte jo hinanden allesammen, og de tog Maskerne af ligestraks . . . Men nu i Aften, saa var det rigtigt, stort, umaadelig dejligt . . . saadan . . . ja hun vidste jo slet ikke, hvordan . . . Men glæde sig, det gjorde hun, og hun stod og trak i sine lange Handsker og pillede ved Pernilles hvide Forklæde . . .

— Kunde Frøkenen ikke staa lidt roligt, siger Jomfru Olsen tørt . . . Ellers stikker jeg Frøkenen.

— Ja, men, Jomfru Olsen, jeg glæder mig jo saa umaadeligt, saa ganske voldsomt, Jomfru Olsen!

— Frøkenen har da danset før, siger Jomfru Olsen, medens hun hæfter Pernilles Hue fast paa Haaret.

— Ja, danset, svarer Pernille medlidende, men det er jo ikke at danse at gaa paa Karneval, Jomfru Olsen. Det er jo slet ikke at danse — det er noget . . . noget helt andet.

Og Pernille ler til Spejlet.

— Tror De, der bliver mange Perniller, Jomfru Olsen? spørger hun.

— Det véd jeg saamænd ikke, Frøken.

— Ja, men vist i alt Fald ikke mange saa korrekte som jeg, for Onkel Bernhard har givet Tegningen. Og saa smiler hun til sit eget Billede i Spejlet. Maaske heller ikke ret mange saa kønne, tænker Pernille og rødmer ved Tanken, for hun synes selv, hun er nydelig.

Hun ser paa det smukke Liv og paa Huen, som sidder lidt paa skraa.

— Jo, jeg er net, siger hun til sig selv, og saa giver hun sig til at nynne af Glæde.

— Har De aldrig været paa Karneval, Jomfru Olsen? spørger hun og bliver ved at se ind i Spejlet.

— Nej, Frøken.

— Stakkels Jomfru Olsen, siger Pernille.

Og saa kører hun med Onkel William og Tante Fanny.

Sikken Hjertebanken hun har i Vognen, hun mærker godt, hun bliver baade rød og bleg, og hun har klamme Hænder.

— Naa, Marie, siger Onkel William.

— Aa, ja, Onkel, jeg glæder mig nok saa umaadeligt, men jeg véd ikke — bare vi var derinde. Jeg er saa fortunlet i Hovedet. Det er Glæden. — —

— Nej, Onkel William, det er jo ækelt, det er slet ikke, som jeg havde tænkt mig, siger Pernille. Maskerne glør saa stygt. Hun hænger sig fast ved hans Arm, angst, helt skræmmet. Og den væmmelige Henrik forfølger mig hele Tiden . . .

— Jeg tænkte nok, Du ikke vilde more Dig, siger Tanten.

— Jo, jeg morer mig nok, Tante — hun gemmer sig helt ind hos Onkelen — men jeg havde tænkt, at . . . Hvor mon Hr. Herløv er? spørger hun saa uden Overgang og lidt hurtig.

— Himlen véd det, han har spist til Middag hos

Grosserer Bechwiths. Han kan naturligvis ikke gaa fra sit Selskab og den smukke Fru Kramer.

— Nej, siger Pernille, det kan han naturligvis ikke. Hun gaar lidt i Tavshed. Naturligvis, siger hun saa igen.

Men Hr. Herløv kom.

De sidder nede bag nogle høje Planter — Pernille og han — de har siddet der en hel Time, og Onkel William er fortvivlet, fordi han ikke kan finde dem.

— Men — jeg kunde jo kende Dem lige straks, Hr. Herløv. Jeg kunde have kendt Dem mellem Tusinde. Men De kendte slet ikke mig. Hun kigger lidt frem. Hør, hvor Folk dog ser latterlige ud. Synes De ikke?

— Jo—o, det er haardt nok at bære sine egne Klæder, men at bære andres, det er næsten umuligt . . .

— Jeg havde nu troet, at Karneval var noget ganske andet, siger Pernille og stikker den lille Sko lidt frem under Kjolen.

— Hvad havde De da tænkt Dem, Frøken? spørger han smilende.

— Aa, det var egentlig noget dumt noget, jeg tænkte — nu indser jeg det nok. Men jeg havde troet, at alle Folk var meget kønnere, og at . . . der var mange flere Riddere . . .

Han ler.

Karnevalets Støj summede om dem, de sad i Ly af de tætte Buske. Inde fra Dansesalen lød en forvirret Klang af Orkestrets Melodier. En Gang imellem, naar Larmen steg, maatte de bøje sig ganske tæt sammen for at kunne høre, hvad de sagde.

Pernille syntes, at det var en dejlig Krog her bag Laurbærtræerne, og Herløv glemte helt sit Selskab. Hun var saa fortryllende; den yndige lille Pernille var et helt Foraar, der var mange Fru Kramere, Fru Kramer kunde han se i Morgen, i Overmorgen, hver Dag, men Pernille var Foraaret, uberørt og friskt, yndigt og fortryllende. Han bøjede sig ind under Fortryllelsen. Han sad hele

Tiden og undrede sig over, at han aldrig havde set det før, hvor smuk og frisk hun var. Han havde jo nok altid fundet hende meget net og fordringsløs, men han havde dog aldrig rigtig set hende. Og nu i Aften var han helt betaget af hende.

— De er yndig, Frøken Holm, sagde han pludselig, ganske yndig.

Og hun var yndig: hendes røde Læber smilede, Øjnene lo, Lykkens Skær laa forskønnende over hendes Træk. Den lille Pernille var forelsket. Den første Forelskelse. Alt er Drømme, Drømmerier, ubevidst Velbehag og Længsel. Den første Forelskelse er Kærlighedens Førstegrøde, født i Hjertets Barndom paa Sjælens Foraarsdag. Blomsten aabner sig halvt, og Solstraalen, der kysser dens hvide Bæger, trænger legende ind mellem dens Blade. — — — Det er første Gang, den kyskes af Solen.

Marie havde jo længe været forelsket i ham, hele Vinteren, lige saa længe hun havde været herinde og taget Undervisning. Det var en Forelskelse, som levede af lidt, af et Blik, af et flygtigt Møde og et Haandtryk. Den, der elsker som hun, trænger ikke til Ord, hun er lykkelig ved at se — ikke til Hyldest, hun vilde føle sig uværdig til den.

De Dage, hun havde mødt ham, syntes hun, at alle Mennesker var gladere, og at Solen skinnede klarere, hun følte hans Haandtryk i mange Tider, hun længtes, naar hun ikke saa ham. Men mer havde hun aldrig tænkt . . .

Her i Krogen bag Laurerne fik hendes Kærlighed Vækst. Den blev vækket af Musikkens Melodier, udfoldet under Karnevalets Hede, den fik Mod i den glade Nat.

— Skal vi ikke danse? spurgte Herløv.

De dansede.

Aa, hvor Musikken dog lød dejlig, ligesom Fuglesang, tænkte Pernille, men hun sagde det ikke, hun turde

ikke; saa vilde han le ad hende, han lo saa tidt, naar hun sagde noget af det, hun saadan rigtig følte helt indvendig. Det var naturligvis ogsaa dumt og affekteret alt saadant noget, man sagde helt inde til sig selv. Hun holdt heller ikke af at tale, hun vilde hellere ligge ganske stille inde i hans Arm og bæres — langt, langt bort og bestandig bæres. Hun lagde Hovedet lidt ind mod hans Skulder. Hvor han førte hende fast! Man var saa tryk herinde i hans Arme. Hvis hendes Moder nu var her, hvor hun saa vilde græde! Lægge sig ind til hende og græde rigtig ud — længe, længe.

Hun følte, han var hendes, helt og aldeles hendes, han saå saa mildt ned paa hende, spørgende og smilende. Maaske var der noget i Smilet, hun ikke rigtig forstod, noget, hun blev saa underlig undseligbange for, men alligevel var hun glad. Det maatte være Kærlighed, der saå saaledes paa hende og bar hende saadan trygt frem. Det maatte være Kærlighed . . .

Han førte hende bort fra Dansen, ud af Salen. De var begge blevne varme, kortaandede — lidt gispende Aandedrag — rødplettede paa Kinderne. Hun hang lidt fast paa hans Arm, han var meget bange for, at nogen skulde støde til hende i Trængslen.

De satte sig ude i en kølig Sal.

— Her er dejligt, sagde hun og lænede sig op til Springvandsbassinet. Ja, der var da ogsaa dejligt derinde, tilføjede hun og saå op paa ham.

— Men en forfærdelig Trængsel, sagde han.

— Var der?

De sad hinanden ganske nær, helt inde i et Indhug af Bassinkanten. De sagde ikke meget. Naar de tav, kunde de høre Musikken ganske svagt oppe fra, og det syntes de begge to var dejligst. De behøvede ikke at tale, de var saa glade ved blot at sidde her sammen. Bag dem plaskede Springvandet ganske sagte, blødt, som om det pludrede i Takt til Musikken oppe fra Dansesalen.

Men saa begyndte Tavsheden at forvirre hende, og hun vilde bryde den.

— Hvordan har De moret Dem? spurgte hun. Lige da hun havde sagt det, blev hun rød i Hovedet: hun vidste jo godt, at han havde moret sig godt.

— Udmærket naturligvis, sagde han, og da deres Blik mødtes, smilede de begge to. Og De?

— Jeg? aa, jeg har aldrig troet, man kunde more sig saa vidunderligt.

Saa blev der igen Tavshed. Springvandet mumlede uophørligt. Pernille syntes, det gav sig til at tale, men hun turde ikke høre efter, hvad det sagde — —

Han saa paa hende, han havde taget hendes Haand, talte dæmpet. Og medens Nattens Timer gik, blev der vekslet mer end halve Ord og givet hele Løfter.

Da han hjalp hende Kaaben paa, kyssede han hende i Nakken lige under Haaret. Hun syntes, Blodet brændte dér, hvor han havde kysset, blussede heftig og saa paa ham. Hun havde Taarer i Øjnene. — — —

— Nej, Tante, jeg skal ikke forkøle mig, raaber hun. Hun lukker Døren, drejer Nøglen om to Gange. Hun maa være alene, helt alene. Hun trænger til at klare sine Tanker, til at fortælle sig selv alt, hvad hun har oplevet.

Men hun vil ikke begynde at tænke endnu; hun vil først i Seng, og saa vil hun ligge der ganske rolig og drømme det altsammen om igen . . . Bare skynde sig at komme i Seng . . .

Ja, hvor det er dejligt at elske, saa dejligt, at hun slet ikke véd, hvordan hun skal maale det. Hun kan dukke ned i sin Lykke ligesom i et stort Hav. Hun laa længe ganske stille, med foldede Hænder og med Øjnene lukkede. En Gang imellem smilede hun, et blødt, længelevende Smil. Saa virrede hun lidt med Hovedet, rejste sig for at slukke Lyset, greb det og satte Fødderne ud paa Tæppet.

Hun gik med Lyset i Haanden hen over Gulvet,

stansede foran Spejlet og løftede Lyset op, saa Skæret faldt paa hendes Ansigt, smilede, rødmede og pustede hurtigt Lyset ud — — — trippede i Mørket hen over Tæppet. Pludselig gav hun sig til at nynne den Vals, hun havde danset med ham, hun laa længe og sang den ganske sagte. Saa faldt hun tilsidst i Søvn, lullet ind af sin egen Sang.

Det var højt op paa Dagen, da hun vaagnede. I Be-gyndelsen kunde hun slet ikke samle noget: da hun lidt efter lidt kom til sig selv, gik hun helt op i et uendelig saligt Velvære, en vis Tryghed, hun mere ubevidst betoges af end egentlig gjorde sig klar. Saa kom der en stærk Længsel efter at se ham. Men han maatte jo komme i Løbet af Dagen.

Hen paa Eftermiddagen kom Onkelen ind med et Brev.

— Det er til Dig, Marie, sagde han, fra hvem Satan kan det dog være?

Marie greb efter Vejret. Hun følte som et Sting i Brystet, tog Brevet.

— Ja — det var fra ham, hun kendte Haanden, han havde en Gang skrevet nogle Ord bag paa et Visitkort til Tanten — — — hvorfor turde hun dog ikke lukke det op —

Hun foldede Brevet op. Der stod ikke mere end tre Linier. Hvor hendes Haand rystede.

— Ogsaa for Dem, Frøken, var jo alt det, der hændte i Aftes, kun en lykkelig Spøg.

Brevet gled ud af hendes Hænder. Hun syntes, at hendes Følelse var stivnet, at Aandedraget døde hvilenende i hendes Bryst. Hun saå kun Brevet, som gled ned ad hendes Kjole. Papiret var en graa Plet midt i alt det sorte.

— Naa, fra hvem er det saa? spurgte Onkelen.

— Fra Hr. Ingerslev, sagde hun. Han be'er, om jeg vil spille i Morgen.

Hun vilde gerne været gaet ud af Stuen, men der

HERMAN BANG

38

Iaa som en tung Vægt paa hendes Skød. Hun kunde ikke rejse sig — — —

— En Spøg — en Spøg — hun lænede Hovedet tilbage mod Væggen og lukkede Øjnene. Hun mærkede, at hendes Kinder var isnende kolde . . .

— En Spøg — en lykkelig Spøg . . .
